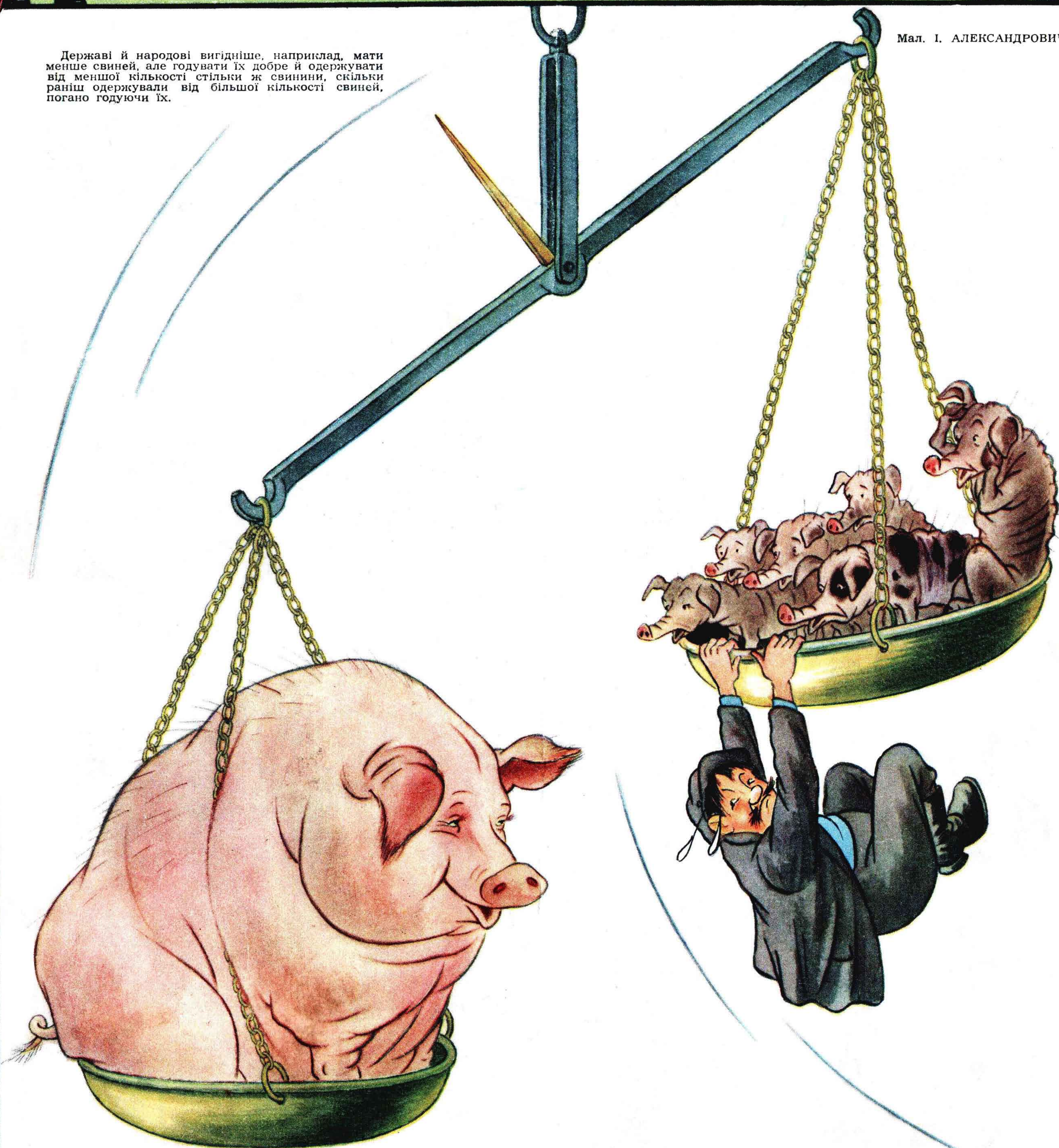

ПЕРЕЩЬ

Державі й народові вигідніше, наприклад, мати менше свиней, але годувати їх добре й одержувати від меншої кількості стільки ж свинини, скільки раніш одержували від більшої кількості свиней, погано годуючи їх.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ЩО ТАКЕ СВИНАРСТВО

І ЩО ТАКЕ СВИНСТВО.

Здоровенські БУЛИ!

Лист заступникові голови виконкому
Київської міської Ради
тов. ВАСЮКОВУ М. І.

Здоровенські були, Миколо Івановичу!

На виконавчий комітет Київської міської Ради депутатів трудящих не можна поскаржитись, що він скупий на постанови. Приймає він їх багато — обов'язкових і необов'язкових, важливих і неважливих. Це вже давно відомо. Давно відомо також, що постанови пишуться і підписуються для того, щоб їх виконувати. А коли це робиться тільки для «порядку» — це вже, вибачайте на слові, канцелярська творчість, це вже чистісінький бюрократизм.

Що таке бюрократизм — ви, розуміється, знаєте. Та здається мені, Миколо Івановичу, що знаєте теоретично, а не практично. Здається мені, що вам ні разу не щастило реально, так би мовити, відчутти, на собі відчутти, що то за напасть, що то за напосна штука бюрократизм. Якщо не заперечуєте, я допоможу вам. Може, пригодиться у подальшій вашій діяльності. Застерігаю — для цього мені доведеться зробити деякі зміни й перестановки, але незначні й притому умовні. Згода?

Так-от, увявіть собі на кілька хвилин, що ви не Васюков, не заступник голови виконкому міськради, а Наваров Іван Дмитрович — електрозварник. Працюєте ви на машинобудівному заводі імені Калініна. Пра-

цюєте сумлінно, з вогником. Усі вас поважають і люблять за хорошу роботу. У вас є сім'я, є квартира на Волоській, 42, правда, поки що невеличка, але затишна і ясна. І від усього цього так весело і ясно на серці, що співати хочеться.

І раптом ви засумували, так засумували, наче хто каменюку на душу поклав. «Що сталося, Іване Дмитровичу?» — занепокоїлися керівники заводу. «Яка нішка, Іване, тобі дорогу перебігла?» — допитуються друзі в цеху. Ви розкажете про свою біду. Була в мене, мовляв, товариші, квартира, затишна, ясна, жив я в ній і горя не знав. Де не взявся трест «Південенергобуд», побудував по сусідству п'ятиповерховий будинок і наглухо закрив торцевою стіною своєї новобудови вікно моєї квартири. Тепер у мене в хаті — як у погребі: ні світла, ні повітря, сама сирість.

Керівники заводу, друзі радять вам звернутися до Подільської райради, поскаржитись у міську Раду. Не може бути, мовляв, щоб там не звернули уваги на це неподобство. Ви звертаєтесь до райради, ви звертаєтесь до міськради. Раз. Другий. Третій. Четвертий. П'ятий. Шостий. Сьомий... Восьмий. Дев'ятий. Десятий. Одинадцятий... Надцятий. У райраді співчують вам і радять добиватися рішення міськради. Заступники голови виконкому міськради товариші Васюков і Аркадьєв теж співчують вам і посилають до неруючого трестом «Південенергобуд» Панфілова. «Він позбавив вас світла і повітря — хай він і дає вам квартиру у своїй новобудові по Волоській, 42». Панфілов знизує плечима. «Ви знали, — питає, — що ми будемо будинок? Ви знали, що його торцева стіна впритул закриє ваше вікно? Не заперечували? Які ж тепер можуть бути претензії?»

30 березня 1954 року, здавалося, зупиниться бюрократична карусель. У цей день товариш Васюков підписав, нарешті, постанову міськради № 588, яка категорично зобов'язувала Панфілова надати вам квартиру в будинку ТЕЦ-3 не пізніше 15 квітня того ж 1954 року. Панфілов, знаючи, очевидно, що товариш Васюков не дуже любить морочити собі голову перевірною дійовістю рішень, навіть ним підписаних, категорично махнув на цю постанову рукою і поклав її під сукно.

А ви ще й досі ходите, просите, добиваєтесь, пишете, скаржитесь...

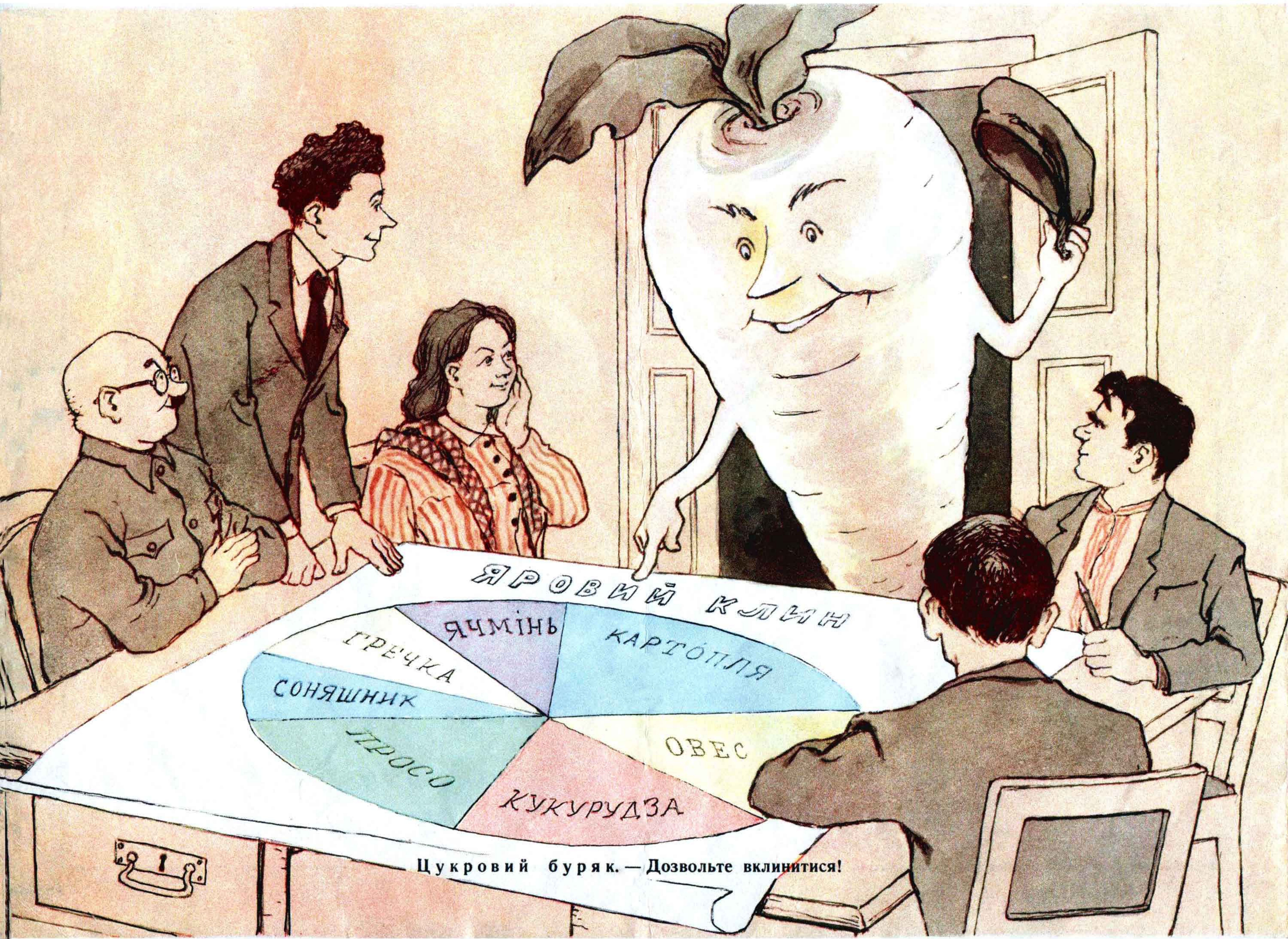
Ну, досить уже ходити, Миколо Івановичу, а то ноги зіб'єте. Думаю, що тепер ви вже відчули, що таке бюрократизм на практиці. От і добре, і для вас, і для Івана Дмитровича Наварова. Тепер, мабуть, ви інакше поставитеся до нього. Тепер, мабуть, і Маяковського не раз згадаєте, особливо оті рядки, де сказано: «Я вовком би вигриз бюрократизм». А що, це теж нелоганно. Запевняю вас, що коли кожен наш керівник, кожен наш працівник — і великий, і малий — прийметься такою палючою ненавистю до бюрократизму, то від цього зла не лишиться у нас ні ріжок, ні ніжок.

Усього вам найкращого!

Від щирого серця вашого ПЕРЦЯ.

Мал. С. САМУГА

На Україні значно розширюється площа під посіви цукрових буряків.

НОВОЯВЛЕНІ БУБНАРІ

Стародавня примовка «Славні бубни за горами» має безпосереднє відношення до Закарпаття. Колись там за допомогою бубна вершилися досить важливі справи. Була навіть посада така — бубнар. Призначення бубна та обов'язки бубнаря були нескладні. Бубнар ходив вулицями села, бив у бубон, щоб привернути увагу селян, і вигукував або зачитував різні новини, урядові розпорядження тощо. Відкрити було своє і — йде відпочивати.

Пам'яті бубнарів можна б і не тривожити, коли б у наш час на тому ж Закарпатті вони знову не об'явилися, але вже в обласному управлінні сільського господарства. У зв'язку з цим питання про бубнарів потребує детального вивчення й висвітлення.

Але, як кажуть, без пляшки доброго берегівського вина його не вивчиш. А добре берегівське робиться з високих сортів винограду, якими славиться Радянське Закарпаття.

...І от ви в центрі виноградарства на Закарпатті, в Береговому, в тому Береговому, яке дало назву доброму берегівському.

Особливо дивує тут те, що про свою славу місцеві виноградари чомусь говорять у минулому часі. Вони розповідають, що навіть явно занижений план урожайності винограду і той не виконується. Навіть виноградари, що були шість років тому удостоєні високого звання Героїв Соціалістичної Праці, торік не збрали й п'ятої частини того винограду, що збирали. Але не їхня це вина, а тих, хто, упившись минулою славою, перестали дбати про насущні потреби виноградарства в області. А вимоги ці дуже великі.

Недаремно на Закарпатті, де пісні ґрунти, виноградари кажуть: «Ледар злукавить — гній не злукавить». Це значить — вивезеш гній на виноградник, даси поживу вибагливим лозам — матимеш урожай, не даси — не матимеш.

Істина, здається, ясна, але чимало виноградників не угноювали по кілька років... Де вже тут сподіватися високого врожаю!

Є ще й таке прислів'я: «Виноград не просить молитви, а просить мотики», — від добрих слів не плодоносять лози, а потребують вони старанного обробітку. А обробляють їх на Закарпатті по-стародавньому.

— Правда, тепер, — жартують виноградари, — тракторні плуги стають у пригоді. Візьме коваль від плуга лемеша, рубає напіл і майструє дві добрячі мотики. Обкопують ними колгоспники виноград, аж іскри крешуть — ґрунт кам'янистий.

Сором сказати, але ще нічого ніяк не зроблено для полегшення праці виноградарів, — і гній, і воду для обприскування й досі носять на плечах... Тим-то з більшою охотою колгоспники працюють на інших роботах, де праця механізована і трудодень заробити легше.

Кажуть ще: «Виноград любить тінь, але тільки від людини».

Та мало людей працює тепер на виноградниках. У бригаді Героя Соціалістичної Праці Василя Долинського (Мукачів) з 90 чоловік залишилося тільки 12.

А подекуди виноградарські бригади існують лише у звітах. Хиріють виноградники без людської тіні, — без обробітку і без догляду.

Ось чому виноградники — перли Закарпаття — занедбані, занехаяні і перестають родити. Гинуть дорогі кущі, деякі виноградники зріджені наполовину. А засаджувати прогалини нічим, саджанців нема.

Вирощування високосортних виноградних саджанців — справа

складна, клопітка, їх треба плекати, як дитину в пелюшках. А в області цим ніхто як слід не займається.

* * *

Живе на Закарпатті Віктор Омелянович Криволапов, завідуючий відділом виноградарства науково-дослідної станції сільського господарства. Прославився він тим, що насаджував лози у гірських районах. До того ревно він це робив, що в одному колгоспі Воловецького райснупу посадив дикий виноград замість культурного.

Після цього конфузу, який, до речі, анітрохи не вплинув на нього, почав Віктор Омелянович ходити по виноградниках, тлумачити людям, у якій руці тримати ножиці при обрізуванні лоз. А як виступить десь на нараді — приходьте слухати! — представляється людям і новатором, і селекціонером, ще й мічурінцем. А виноградарі-практики з тих промов глузують, бо добре знають, як Віктор Омелянович, забувши про елементарну агротехніку, мало не загубив виноградників на

своїй експериментальній ділянці. За оці «наукові» промови і прозвали колгоспники Віктора Омеляновича бубнарем. Правда, науковий працівник Криволапов бубнарить на Закарпатті не самотужки. Є там ново-явлені бубнарі і на більш високих посадах.

Виноградарство — улюблений коник заступника голови виконкому облради т. Стадільного, про нього багато говорить з обов'язку служби і начальник обласного управління сільського господарства т. Здоровець.

Бубнарять, нівроку їм, і в обкомі, і в облвиконкомі, і на нарадах, і на засіданнях. Та все з вогником, та все з піднесенням. Як почнуть той сердешний виноград славословити — заслухаєшся.

— На Закарпатті, — кажуть, — налічується 58 сортів винограду... Та ще й якого винограду! Це вам не аматорський кислячок, від якого щелепи зводять. Від нашого — губи злипаються, — чиста глюкоза! Та ніде нема таких сортів, як у нас!

— Та наші закарпатські вина від усіх вин іскристіші! Та у них такий букет!! Та виноградарство — то наш скарб, наше багатство... Та ми собі плануємо закласти 10

тисяч гектарів виноградників... Ми просунемо виноградники в гори! Туди, де орли гніздуються, сягнемо! Там, де беркути спочивають, у нас будуть виноградні лози кучерявитися!

— Та ми щороку закладаємо нові гектари виноградників, — хвалиться начальник облуправління сільського господарства т. Здоровець.

Дійсно, закладають нові виноградники. Але які? Високосортних саджанців в області вирощується мало. Нові площі засаджують ізабельними сортами. Обрали їх тому, що вони невибагливі і легко розмножуються.

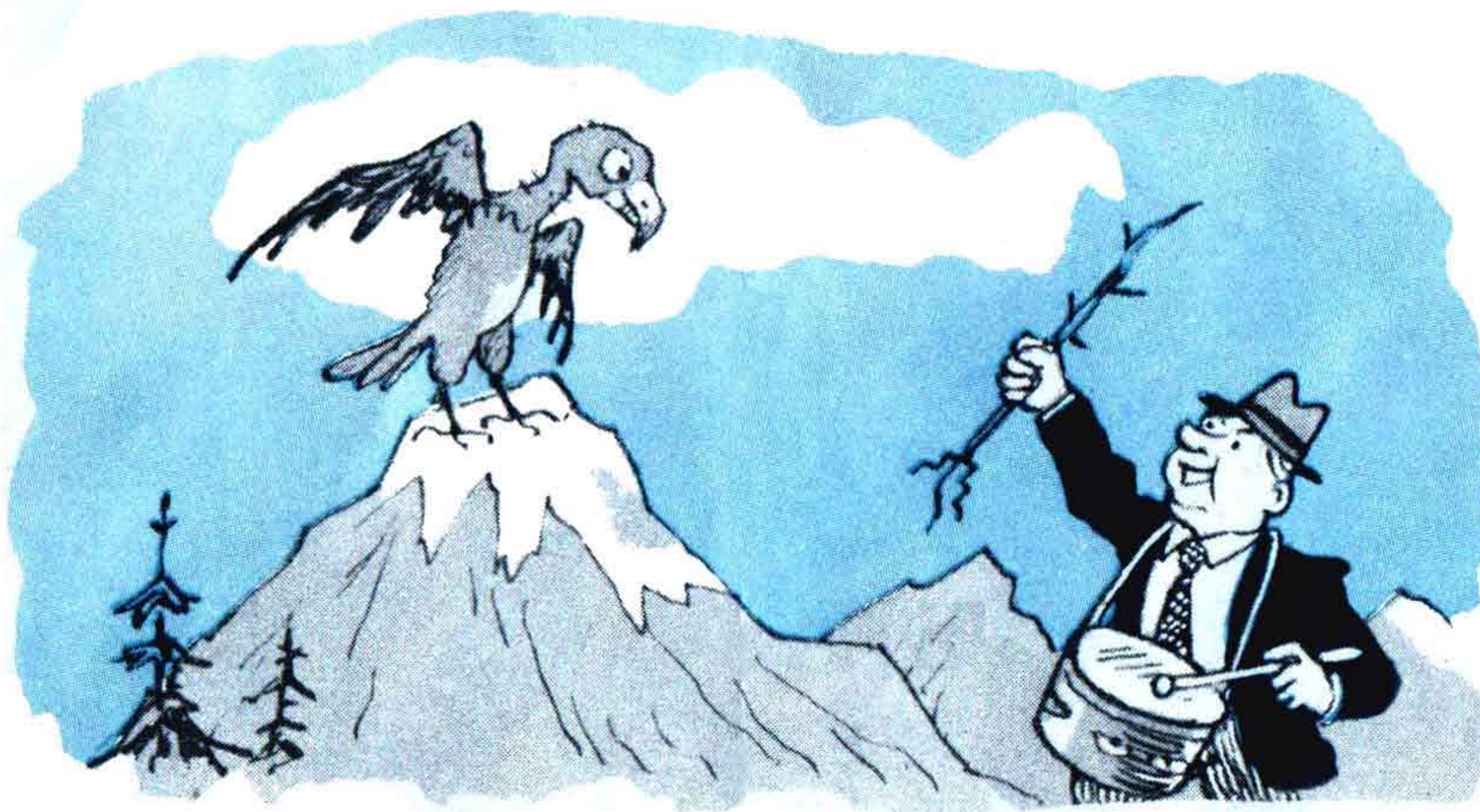
І хоч керівні бубнарі добре знають, що виноград родитиме, порівняно з можливостями сонячного Закарпаття, нікудишній, зате про людське око проявляють видимість найенергійнішої діяльності і палкої турботи про розвиток виноградарства в області.

Сягають у хмари і за хмари, до орлиних гнізд добираються, та все на словах, та все на словах.

Гри-и-млять бубни за горами!

Промовляють бубнарі, аж луна горами котиться. Чути добре, а бачити — нічого.

О. РЯБУХА,
Спец. кор. Перця.

Лист маленької Оксани до тьоті поетеси

Здрастуйте, тьотю! Писати до вас
Цього листа доручив мені клас.

Доки ви будете в віршах — підряд —
Мучить невинних тварин і звірят?

Ваську-кота довели ви до сліз:
Так заганяли, що зовсім обліз.

Куце й нещасне мале зайченя —
В кожному вірші танцює щодня,
Потім — налякане — мчиться удаль...

Може, вам смішно, а нам його жаль!

В іншому вірші — подряпаний пес
В битві з ведмедем завив до небес.

Гірше у вірші дісталось козі:
З'їв її вовк у густій дерезі!

Жаль нам істот, що в страшний для них час
Здуру потрапили в книжку до вас!

Мучите й мучите їх досхочу,
Так, що й мене довели до плачу.

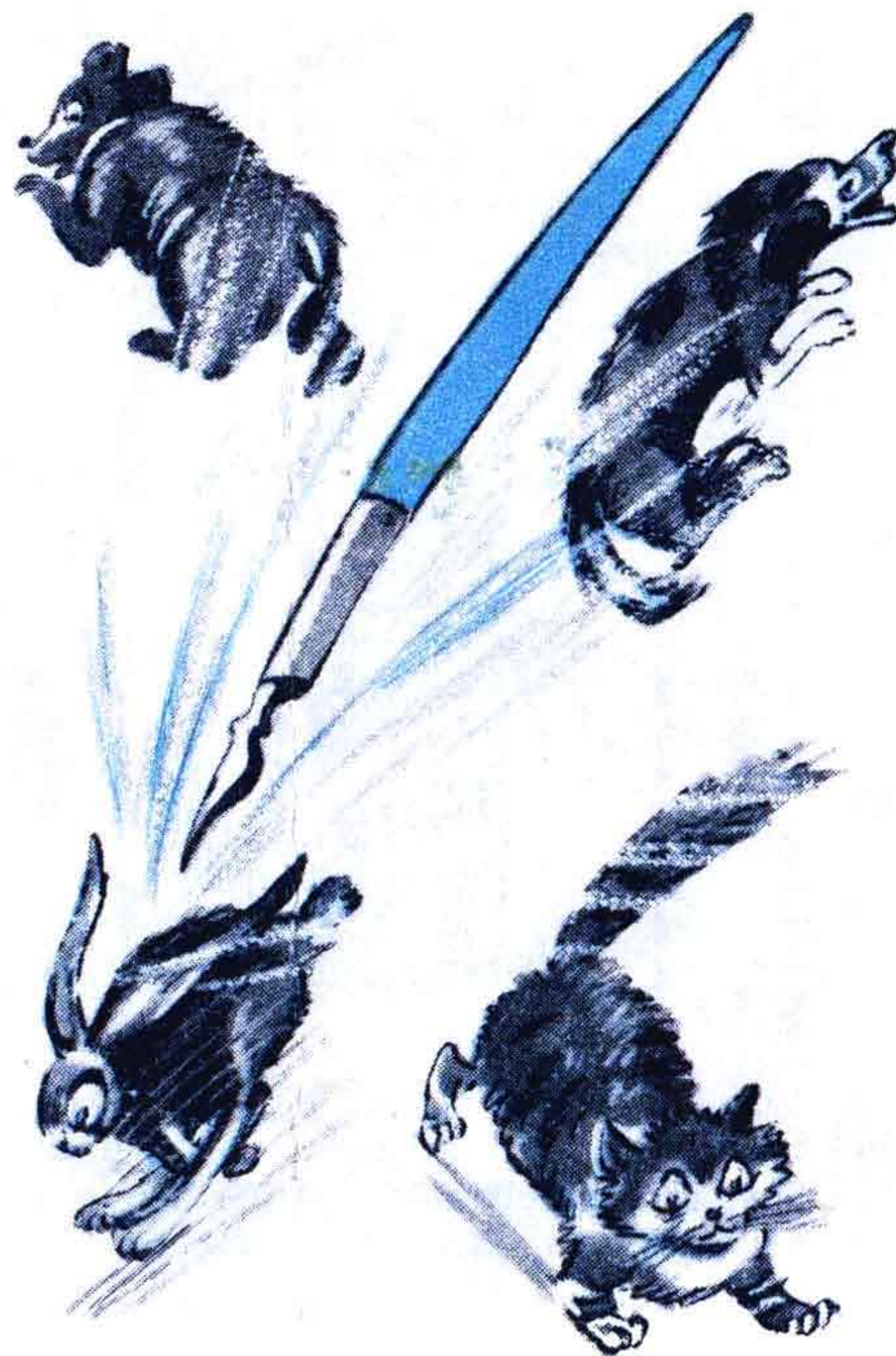
Навіть телят ви загнали з трави
В книжку свою!
Та хіба тільки ви?

Того ж ведмеда і того ж ката
Рвуть, роздирають поетів до ста:

Смичуть за боки, за ноги, за хвіст!
Гляньте книжки! Продивіться їх зміст!

Ті, що не встигли звірят захопити, —
Птахів скубуть, що аж пір'я летить!

Мабуть, тому уже декілька літ
З кожної книжки нам нывкає кіт.

З кожної книжки у різні кінці —
Скачуть і скачуть вухаті зайці,

Мекають кози, хрпуть їжаки,
Клацають люто зубами вовки.

Схоже на те, що поети літ п'ять —
Десь по лісах й зоопарках сидять!

Тож ми й питаєм поетів гуртом:
— Доки вам з зайчиком гратись, з котом?

Любим звірят ми! Та хочемо з книг
Знати багато не тільки про них!

Тьотю! Скажіть, чи воно вже не час
Твори писати, наприклад... про нас?

Відповідь шліть до Вербівки села.
З юним привітом

Оксана мала.

***

Згоден з Оксаною!.. Кожне дитя
Мріями лине в широке життя!

Хоче читати про героїв-батьків:
Мужніх в труді шахтарів, моряків.

Хочуть читати мільйони Оксан,
Як нам дає хліб і овочі лан!

Кожен хлопчина узнати б хотів,
Як китобої гарпунять китів!..

Манить життя їх широкого шлях...
Годі ганяти зайчат і комах!

Друзі поети, міняйте свій план!
З щирим привітом

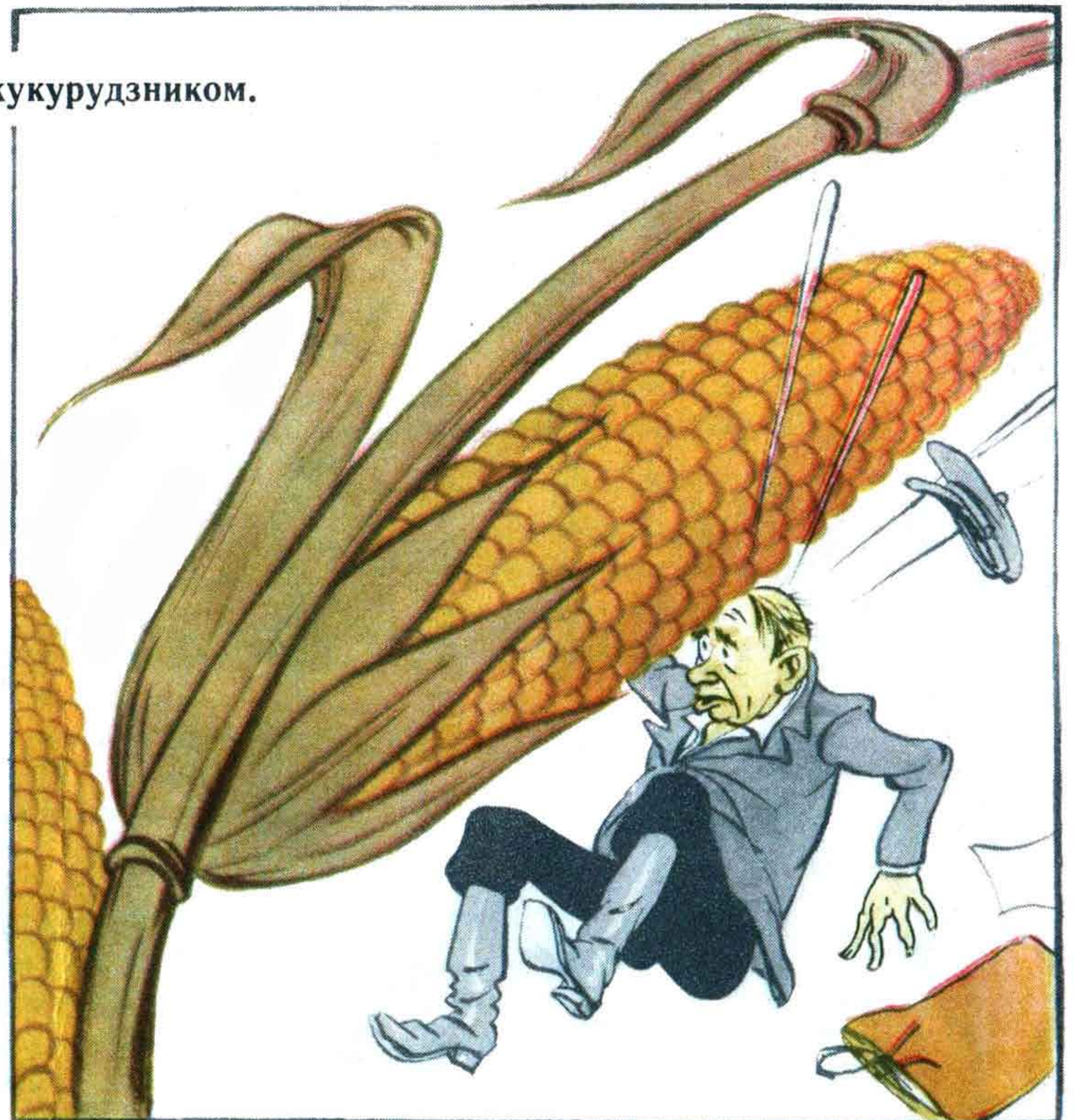
ОЛІЙНИК Степан.

Мал. К. АГНІТА

АПОФЕОЗ ШТУРМІВЩИНИ.

Пригода з антикукурудзником.

ЯК З ВЕРБИ ПЕТРУШКИ...

Є такий народний жарт. Жив собі дивак. Ніде він не служив, ніякої посади не посідав, але не знав спокою ні на мить, цілими днями товкся, як Марко в пеклі. Він купував свіжі яйця, варив їх і знову продавав на базарі по тій же ціні.
— Що ти робиш? — здивувалися якомсь дивакові сусіди. — Ти ж із своєї торгівлі ніякого зиску не маєш. Вариш воду, та й усе...
— А навар? Про навар не забувайте...

Цю жартівливу притчу мимоволі згадуєш, коли знайомишся з роботою деяких тепличних господарств, розташованих у Києві і на його околицях. От, приміром, у Дарниці навесні минулого року побудовано новий тепличний комбінат. Підлягає він київському «Міськгромухарчу». Призначення комбінату — вирощувати для ідалень свіжі овочі. І, звичайно, не тільки влітку вирощувати, а й пізно восени і рано навесні.

Комбінат торік оводив давав, «Міськгромухарч» ними торгував. Закінчився господарський рік. Полічили дарницькі овочівники прибутки і скрикнули, мов від гіркої редьки: нема прибутків, є лише збитки. До того ж чималі — понад 50 тисяч карбованців сягнули.

Здається, керівники «Міськгромухарчу» з т. Рештаненком на чолі повинні були б задуматися над таким балансом. Але цього не сталося.

Почався новий рік. І з'явилися нові «неув'язки» з комбінатом. Електростанція постачає комбінатові тепло з великими перебоями. Перебої дирекція станції пояснює поважними причинами. З її поясненнями погоджуються... Але овочам від пояснень не стає краще: як зимове сонце, вони «світять», та не гріють.

Календарні строки вирощування культур порушилися, і замість того, щоб рости ранні врожайні огірків та помідорів, працівники комбінату мусили вдатися до найпростішого — заходилися рости цибулю на перо.

І виходило у них, як у того «комерсанта»: цибулю купували, садили, доглядали, а потім продавали майже за ту ж ціну.

Але дарницький комбінат — це ще півбіди. Недалеко від Київського вокзалу стоїть невеличка тепличка ВРП (відділу робітничого постачання) НОД-1. Від звичайної теплиці вона відрізняється насамперед тим, що в ній холодно, як у льоху. Перший огірок, який дозріє тут десь аж у травні, матиме повне право гордо заявити:

— І холод, і голод — я все пережив!

У ВРП величають цей холодильник — площею в 200 квадратних метрів — тепличним господарством. Є в ньому агроном, є робітники. А прибутків матиме від нього ВРП, як з верби петрушки.

Поруч з теплицею ВРП розмістилися теплиці тресту залізничних ресторанів та буфетів. Гріються вони тим самим теплом, покриті таким же склом. Але в них буває справжня весна. На стелажах і під стелажми — зелень буйна, соковита, зелена. Між огудиною вже на початку березня порозлягалися великі важкі огіркі.

Заправляє цим ростом і цвітінням молодий агроном Малєєв Олександр Андрійович. Мало сказати про нього: майстер своєї справи. Це людина, захопана в свою професію. Жвавий, енергійний, він хазяїн розумно й любовно. Енергії вистачило б у нього на добрий десяток теплиць!

Давно вже треба було б карликову тепличку ВРП приєднати до теплиць тресту. Порядку було б більше, і діло пішло б краще.

Та коли наприкінці минулого року виконком Київської міськради ухвалив передати багатостраждальну тепличку трестові, у ВРП і в управлінні Південно-Західної залізниці постачальники та їхні начальники категорично закрутили носами.

Сам начальник залізниці П. Ф. Кривонос наказав натиснути на всі гальма, щоб ця справа не зрушила з місця ні на крок.

«Теплицю, — відписав він, — передати трестові буфетів не можемо в зв'язку з тим, що ранні овочі та зелень, які вирощуються в теплиці, необхідні для ідалень, в яких харчуються залізничники Київського вузла, на будівництво якої витрачено кошти залізниці»...

Погано виходить, коли карликові, нерентабельні господарствечка захищають такі великі авторитети, як начальник залізниці. Не по-хазяїнському виходить!

Г. ПРОКОПЧУК.

ПРО ЗОЛОТЕ ЯЄЧКО

Керівники багатьох колгоспів зневажливо ставляться до птахівництва. У таких колгоспах кури несуться рідко і яйця тут виходять не прості, а золоті — дуже дорого вони обходяться колгоспові.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

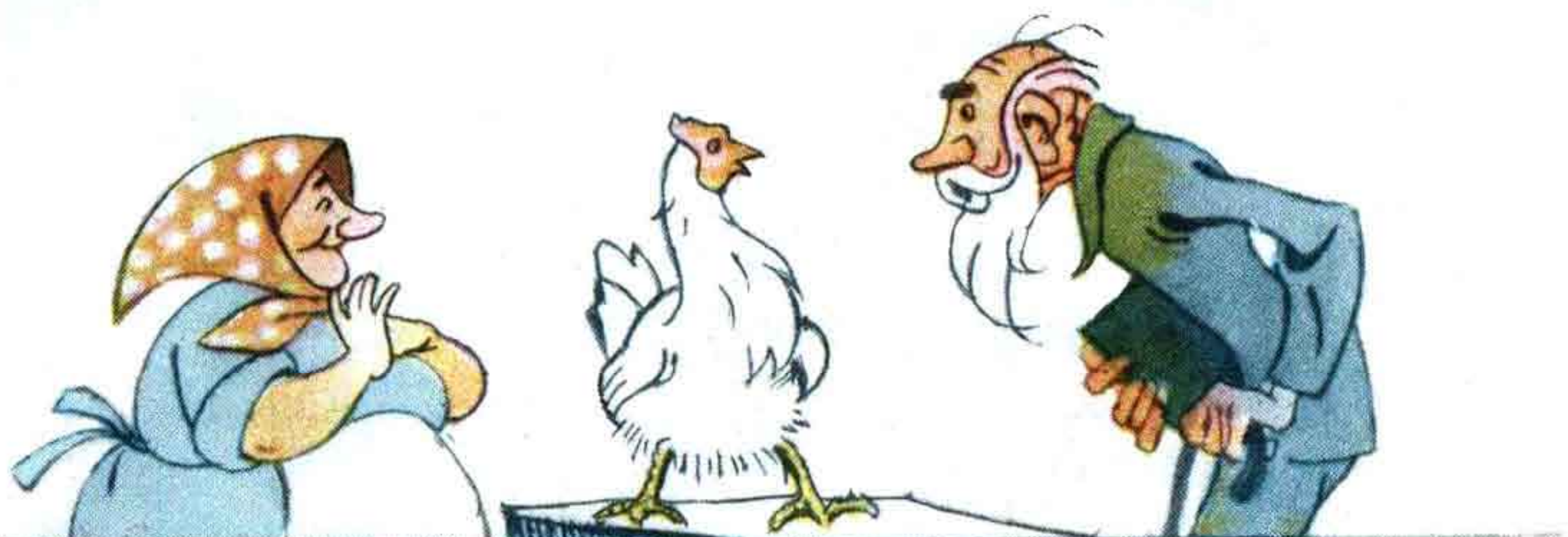
Була в одному колгоспі птахоферма, та не звичайна, а сильно продуктивна. Сиділа на тій фермі ряба курочка в гніздечку й несла щомісяця по яєчку.

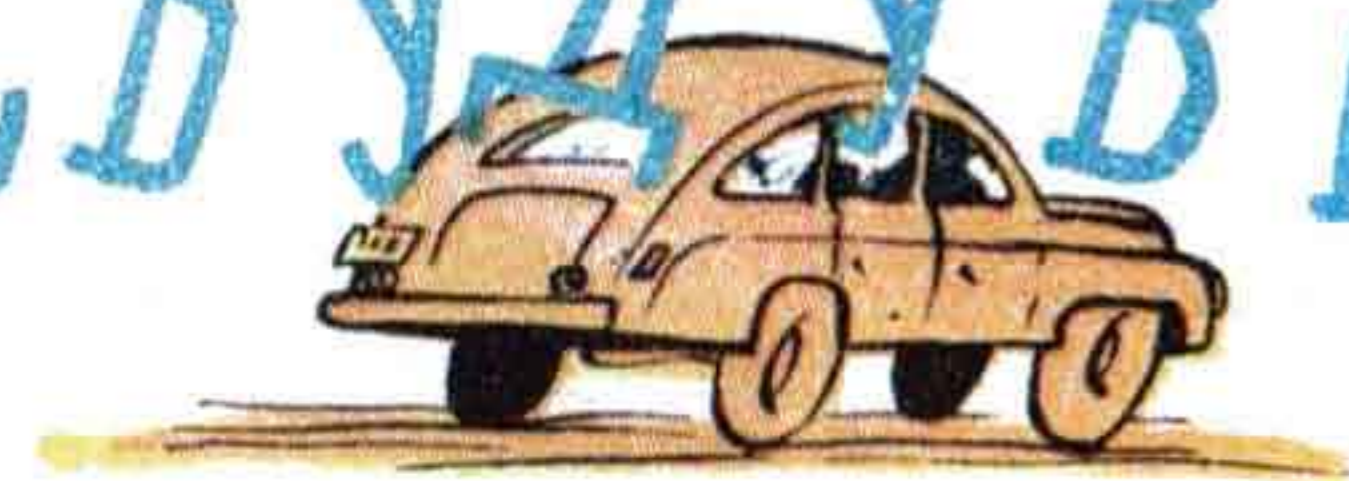
Знесла вона раз яєчко невеличке. Поклали його на полицку. Бігла мишка, хвостиком махнула, яєчко впало й розбилося.

Голова плаче, завфермою плаче, а курочка кудкудаче: «Не плачте, дорогі мої керівнички, я знесу вам яєчко не простее, а золотее!».

Перелякався голова, замахала руками завфермою: «Та яке ж іще «золотіше» яєчко може бути, коли собівартість того, що розбилося, вскочила колгоспові в 67 карбованців?!».

ГРІМ З блискавкою

Нависла над полями туча.
Мигнула блискавка, і грім гримучий
З годину гулко рокотав.

— От-от лине на лан і став! —
Кузьма Петрові похвалився. —
Хоч грім на нас і напустився,
Зате ж нагнав нам хмари дощові!

... Прошла година, дві,
Й вони зажурені мовчали:

— Ну й ну! — Петро бурчав. —
Той грім нам зливу обіцяв:
Красиво в небесах писали
Раз по раз блискавки.

І от — не крапнуло.
Обидно!

Характер тучі той, видно,
Точнісінько такий,
Як в нашого інструктора райкому.
Той теж — подібно блискавці і грому —
Як туча налетить і нагримить
і тут, і там!..

— Нічого! — думаєм. — Зате ж допоможе нам,
І підемо розгорнутим ми фронтом:
Високих доб'ємось врожай!..
А наш інструктор пошумів
І за годину — глянь — за горизонтом.

Ні, користь не з усякого нам грому.
Бува, гримить і попустому!

Микола ПОЛОТАЙ.
Переклад з російської
С. ОЛІННИК.

м. Сімферополь.

Ні, він не любить в управлінні
Сидіть, зарившись в папірцях!
До нас, буває, на машині
«Підскочить», пройде по цехах.

Не сидимо, немов тетері,
По кабінетах. Ми — з людьми!

...Один наш токарь розізлився:
«Чого потрібно тут йому?
Прийшов, хихикнув, покритися...
А допоміг він? Чим? Кому?»

І ми задумалися:
дійсно,
Слова хороші... Жарти... сміх...
І в кабінеті він не кисне,
І нам нічим не допоміг.

А на той час якраз назріло
Складних питань багато в нас.
Ми — в управлінні з ними сміло,
Але і там лунає бас,

Знайомий бас:
— Алло! Та де там!
Шукав мене? І не знайшов?
Так ми ж тепер по кабінетах
Не сидимо.
Бувай здоров!

А ми радієм, зрозуміло...
Ми гостю кажемо щораз:
«Оце чудесно! Добре діло,
Що ви навідалися до нас».

Здається, чуйний він на диво,
Простак, не вергає громи...
Про себе навіть жартівливо
Не каже «я», а тільки «ми».

І де б не був він, нагадати
Не забува ніколи: «Ми
Не сидимо, як бюрократи,
Ми серед маси... Ми з людьми!»

Цехами пройде. «Як робота? —
Когось питає. — Жив-здоров?»
Не встигне той розкрити й рота,
А гість крутнувся і пішов.

Туди, сюди — і шасть за двері.
Лише луна доносить: «Ми

Борис КОТЛЯРОВ.
Переклад з російської.

— Ніяк не збагну, що це проїхало: трактор чи сівалка?

Вимельотт СЛІДОПИТА

Сидір Іванович Баняк, уже немолодий, огрядний чоловік, з припухлим, нездоровим обличчям, сидить у своєму кабінеті. Сонні, напівприкриті білими віями очі дивляться на світ самовпевнено. Сьогодні він, як кажуть, встав не з тієї... Вранці посварився з дружиною, нагримав на дітей, розніс секретарку, але на душі йому не полегшало.

«Може, випити нарзану, чи за Ковінькою послати, щоб трохи розважив» — думає Сидір Іванович.

Ковінька — це бухгалтер тресту. Ше не головний, але улюблений... Відрізняється він від інших співробітників тим, що має славу неперевершеного мисливця і ось уже кілька сезонів щасливо полює разом з керуючим.

— Здрастуйте вам, Сидоре Івановичу! — низенько вклоняється з порога Ковінька.

— Сідай, Лаврине Степановичу.

— Щось у вас, Сидоре Івановичу, вигляд трохи той...

— Здаю, брате... За роботою ніколи вгору глянути...

— Так, так, — співчутливо киває головою Ковінька.

— Печінка розпуха, — кривиться Баняк. — Підійде ось сюди, стане — і хоч кричи. Лікарі кажуть, потрібен спокій, свіже повітря, та де тут...

— Саме такий гарний сніжок випав. М'якенький та рівний, в самий раз, — прищмокує Ковінька.

— Уявляете, Сидоре Івановичу, що там тепер зайці роблять? Оце прийав знайомий шофер з-під Коростишева, розказує — хмара! Хлопчак дрючками б'ють. Він сам одного заводною ручкою поклав.

Від цих слів у керуючого теплішають очі, і вперше за день у них з'являється жива думка. А по душі ніби хто сметану розливає...

— Якщо їхати, — гаряче говорить Ковінька, — то треба сьогодні, зараз.

Сидір Іванович натискує кнопку і на порозі з'являється насулена секретарка. Її пухленька губка ображено відкопалена, важкі чорні вії тріпочуться, як підстрелений птах.

— Серно Львівно, дайте мені останній звіт житомирської бази і накажіть шоферові, щоб добре заправився. Ідемо на низи. Товариш Ковінька їде зо мною. Так, так, ми їх трохи наполюємо, кучоховстих!

...У «Победі» тепло. Поруч шофера, розглядаючи звіт, сопе Сидір Іванович. Ззаду кудлатий і гордий, як Зевс, сидить його Слідопит. Поруч нього, завалений кожухами, рушницями і припасами. — Ковінька. Вираз обличчя в Ковіньки говорить про те, що він глибоко зневажає свого сусіда — цю каплювуху нездару, яка за все своє життя не здобула жодного зайця і невідомо за що користується у начальства такою шаною.

— Я, знаєте, оце згадав, Сидоре Івановичу, як ото ми позаторік під Червоною качок полювали.

— Угу...

— А під Берником, пам'ятаєте?

— Угу...

— Ото дали! Ящик горілки і два ящики пива. Страшно подумати. І куди воно в нас дівалося, — хихикає в кулак Ковінька.

— Як повернемось, нагадай мені, Лаврине, — треба шукати нового головбуха, — напівповернувшись, каже Баняк. — Цей щось задирається. Ти бач які помітки робить: «Розібратись!», «Встановити», «Передати справу слідчим органам!». Прямо тобі прокурор.

— Реп'ях! Я вам давно казав, — реп'ях! — додає Ковінька. — Все йому треба, до всього він чіпляється. Але де його тепер достойну людину знайдеш? Написати в міністерство — знову якого варяга пришлють. Може, ще й гіршого.

— Вірно, — погоджується Баняк.

— Може, з своїх кого, ви ж людей добре знаєте... Місцеві кадри висувати треба.

— А якщо я призначу...

— Кого? — запитує Ковінька і перестав дихати.

— Тебе!

У Ковіньки йокає серце. Він з презирством дивиться на Слідопита.

«Ось тобі, жінко, твої дурні балачки. Ні, брат, Ковінька знає, з чого починати. Нехай це коштувало здоров'я, нехай ревматизм крутив ноги й руки, хай не раз були мокрі штани, збиті ноги, але все ж таки він домігся свого».

— Яюсь боязко, — пишається Ковінька, і щокі його шаріють, як у молодой.

— Нічого, допоможемо. У тебе — практика, діло знаєш.

— Спасибі за довір'я, Сидоре Івановичу, буду старатись.

Машина завертає в ліс і зупиняється. Мисливці виймають рушниці, підперізаються патронташами. Над головами шумлять золоті, в яскравому сонці, сосни. Хрумтять під валянками сухий сніжок. Прокладаючи дорогу керуючому, Ковінька відважно лізе в сніг. Кудлатий Слідопит цибав між деревами, як теля, і враз, піднявши ліву ногу, завмирає в стойці.

— Дивись! От добрячий собака. Вже щось почув шельма, — лагідно промовляє Баняк.

— Та ні, то він так... замислився.

— Глянь, глянь, пішов! — шепоче Сидір Іванович і аж присідає від задоволення.

Крутячи обрубаним хвостом, Слідопит кидається під кущ, але там, крім переляканих снігурів, нічого немає.

— Ну, що я вам казав, — нікчема! От я недавно собачку напивав. Чистісінкий фостер. І, знаєте, не дорого просять. Я собі хотів, але...

Враз Ковінька повертає до Баняка червоне з натуги обличчя.

— Тсс... Спити!

— Хто?

— Заць!

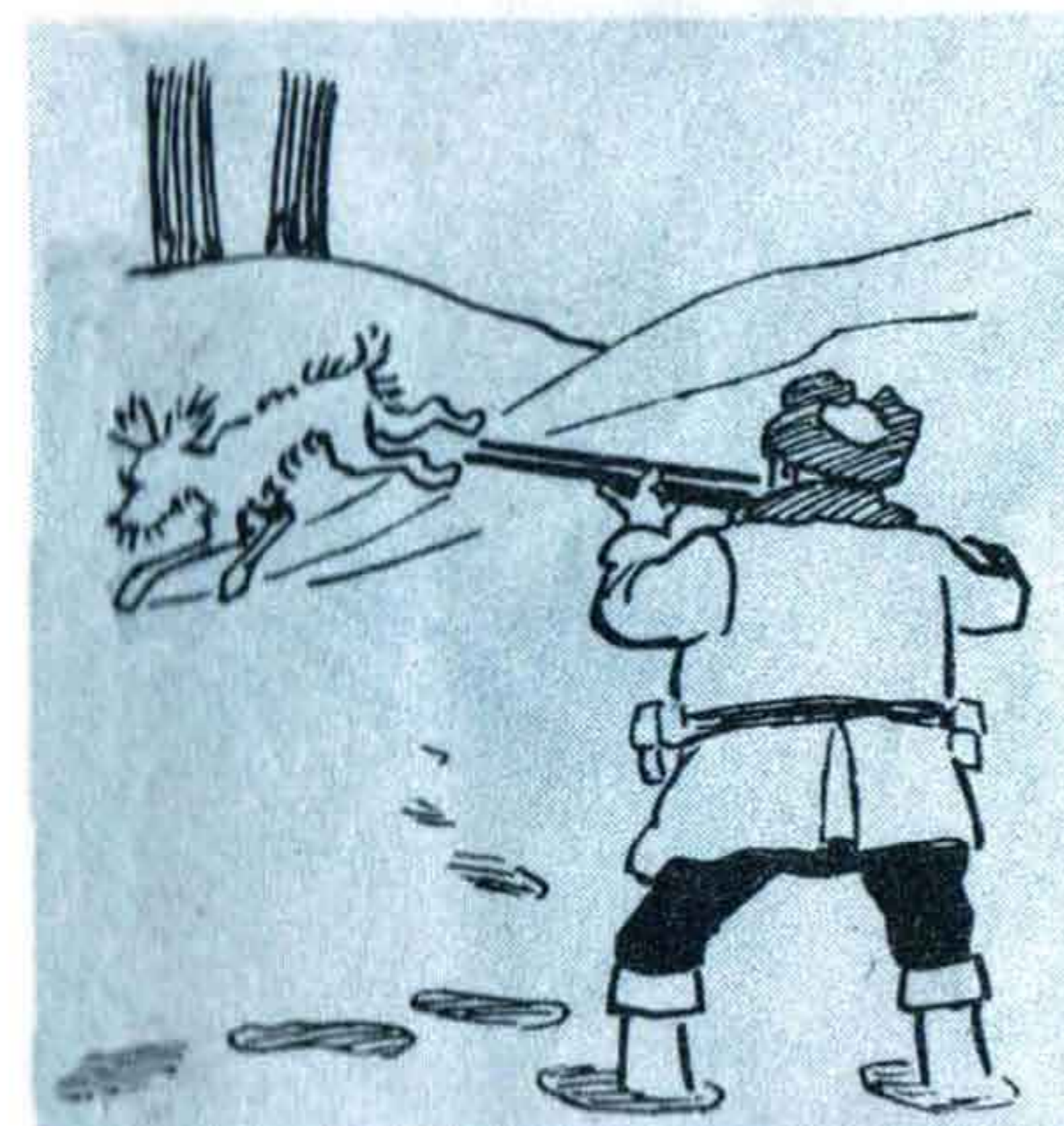
— Де?

— Он бачите — недалечко від пенька білий горбок і пара йде!

Баняк рвучко зводить рушницю, але Ковінька хапає його за руку.

— Тихше, тихше, Сидоре Івановичу. Що ж з нього буде? Хвоста не знайдемо!

— Гей, Слідопит, ф'ють! — тихенько свистить Баняк.

Але Слідопит саме підбіг до сосни і нюхав її, немов смажену курку.

— Іди сюди, пройдишвіте!

Та Слідопит і вухом не веде.

— А нехай йому грещ! Я сам турну, а ви стріляйте, — пропонує Ковінька. — Тільки нехай трохи одбіжить.

Ковінька підкрадається і штурхає прикладом у невеличкий горбок. Знімається хмарка снігу. Переляканий на смерть заць, писнувши, несамовито кидається на пса, збиває його з ніг і мчить у гушавину.

— Ату! Ату! — верещить Ковінька. — Стріляйте, Сидоре Івановичу, стріляйте!

І саме в ту мить, коли Слідопит, отямившись, кинувся за зайцем, Баняк спустив курок. Вдарив постріл, і Слідопит колесом завертівся. Жалібне скавучання залящало в ушах Сидора Івановича, і його так боляче шпигонуло в печінку, що він аж гикнув.

— Убивця! Ірод! Ти бачиш, що ти наробив?! — залементавав Баняк.

— Та хіба ж це я... Це ж ви стріляли, — розгублено промимрив Ковінька.

— Так ти ще й критику наводив?! Геть звідси!

— Сидоре Івановичу, та я ж...

— Іди з моїх очей!

Баняк узвав на руки пса і поніс до «Победи». Знітившись, Ковінька плентався слідом, але Баняк зачинив дверці перед самим його носом. «Победа» зарева і зникла за молодим сосняком...

Розгублений Ковінька самотньо стояв на дорозі, роздумуючи над тим, яка хистка і непевна людська доля.

В. СИЧЕВСЬКИЙ.

АСТРОНОМІЯ КОЛОНІЗАТОРІВ

Англійська газета «Санді Кро-нікл» пише:

«Місяць — це дике місце, але на ньому, очевидно, багато цінних матеріалів і сировини. Та це ще не все. Місяць міг би бути першим пунктом на шляху до великої мети — вивчення далеких планет, на яких можна було б знайти нові колонії і домініони»...

Скрутно стає імперіалістам на лоні земних колоній. Від хорошого життя так не завиєш на місяць...

ДАЛЕКОГЛЯДНА ПОЛІТИКА

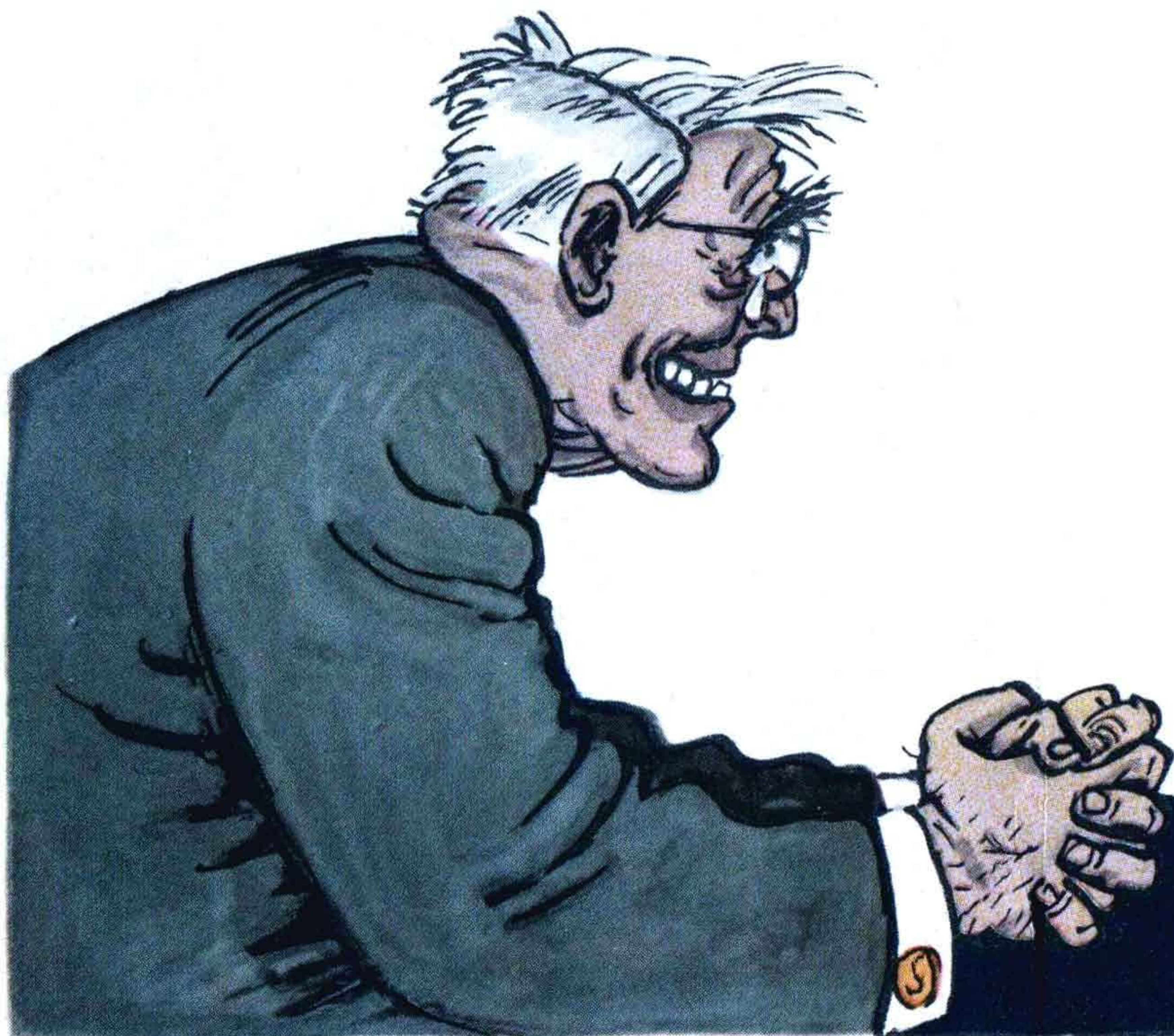
Італійський уряд щороку відпускає на шкільне будівництво 200 мільйонів лір. Багато це для Італії чи мало? Щоб відповісти на це запитання, треба розв'язати простеньку арифметичну задачу.

«Відомо, що побудова одного шкільного приміщення в Італії коштує 4 мільйони лір. Також відомо (з матеріалів офіційної статистики), що в країні не вистачає понад 70 тисяч шкільних приміщень. Через скільки років ці 70 тисяч приміщень будуть побудовані?»

Відповідь: «Через 1400 років».

Що й казати, далекоглядну політику провадить італійський уряд в галузі освіти. Крізь цілі тисячоліття вперед заглядає!

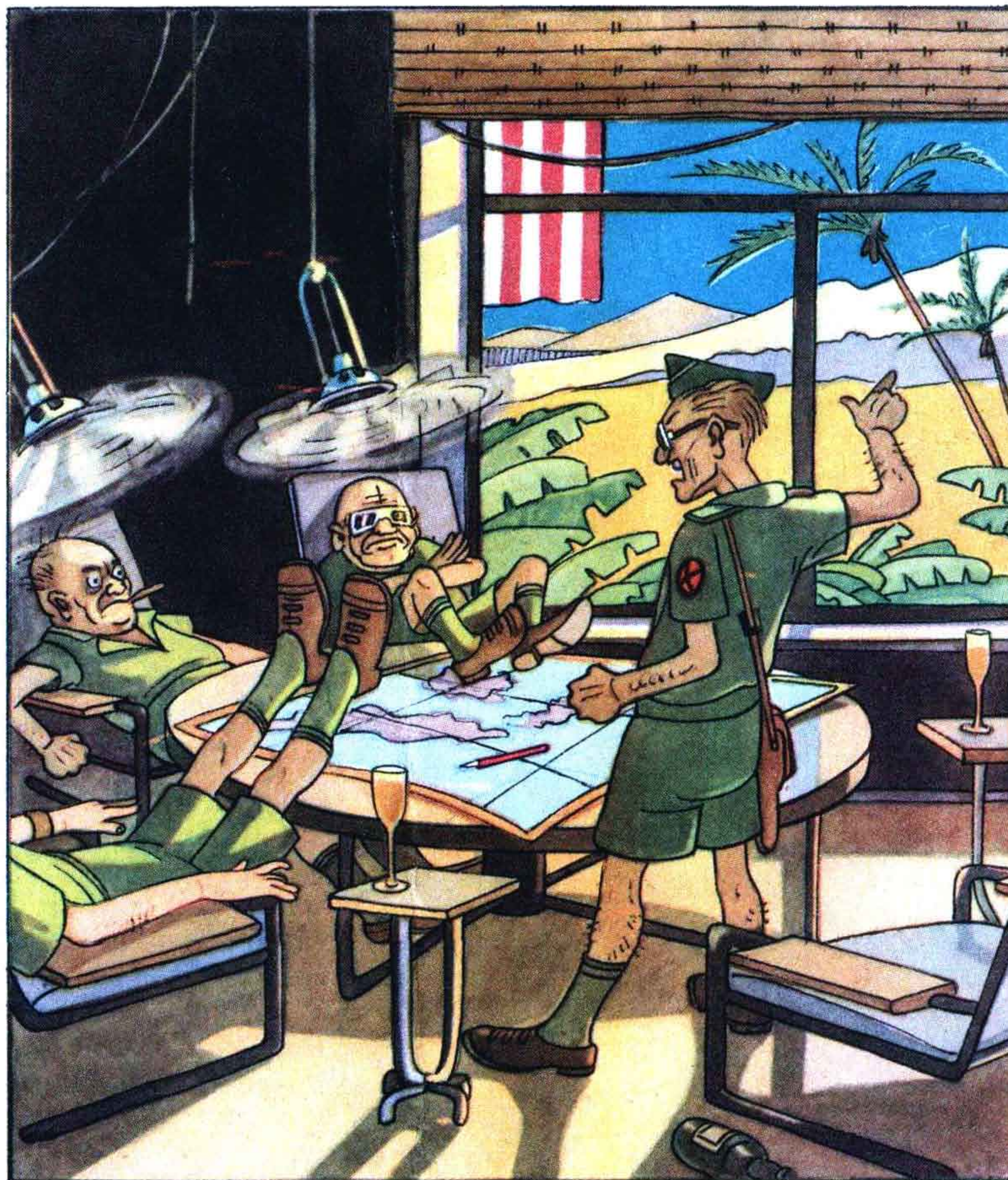
Мал. Л. КАПЛАН

Уолл-стрітовець. — Хочуть же н-а-с р-р-о-з-лу-у-чи-ти!

Американське посольство у Джакарті організує змови й заколоту проти законного індонезійського уряду.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Американський дипломат. — Цей індонезійський уряд проводить антиамериканську діяльність. Він злочинно не дає себе скинути.

З СКОТСЬКОЇ ТОЧКИ ЗОРУ

Депутат американського конгресу від штату Юта Дуглас Р. Шпрінгфелл виступив недавно проти випробування атомної бомби в його штаті.

Він заявив, що після «атомних експериментів» спостерігається повальний падіж худоби.

— Краще, — порадив цей покровитель скотини, — випробувати бомби десь поблизу Японії, а не у США.

Те, що японський народ буде страждати від досліджень заморських атомщиків, його не бентежить...

Євген БАНДУРЕНКО

ІНТЕРВ'Ю

Англійцю янки-репортер Гачка закинув у розмові:

— Ну, як себе поводять, сер, Тут наші льотчики військові?

— Забрали б їх від нас чорти! — У гніві той аж зуби зціпив, — Коли нап'ються — не знайти, Мабуть, ніде брудніших типів.

— А як не п'яні? — хтів якомсь Зам'яти газетяр невдачу. А той:

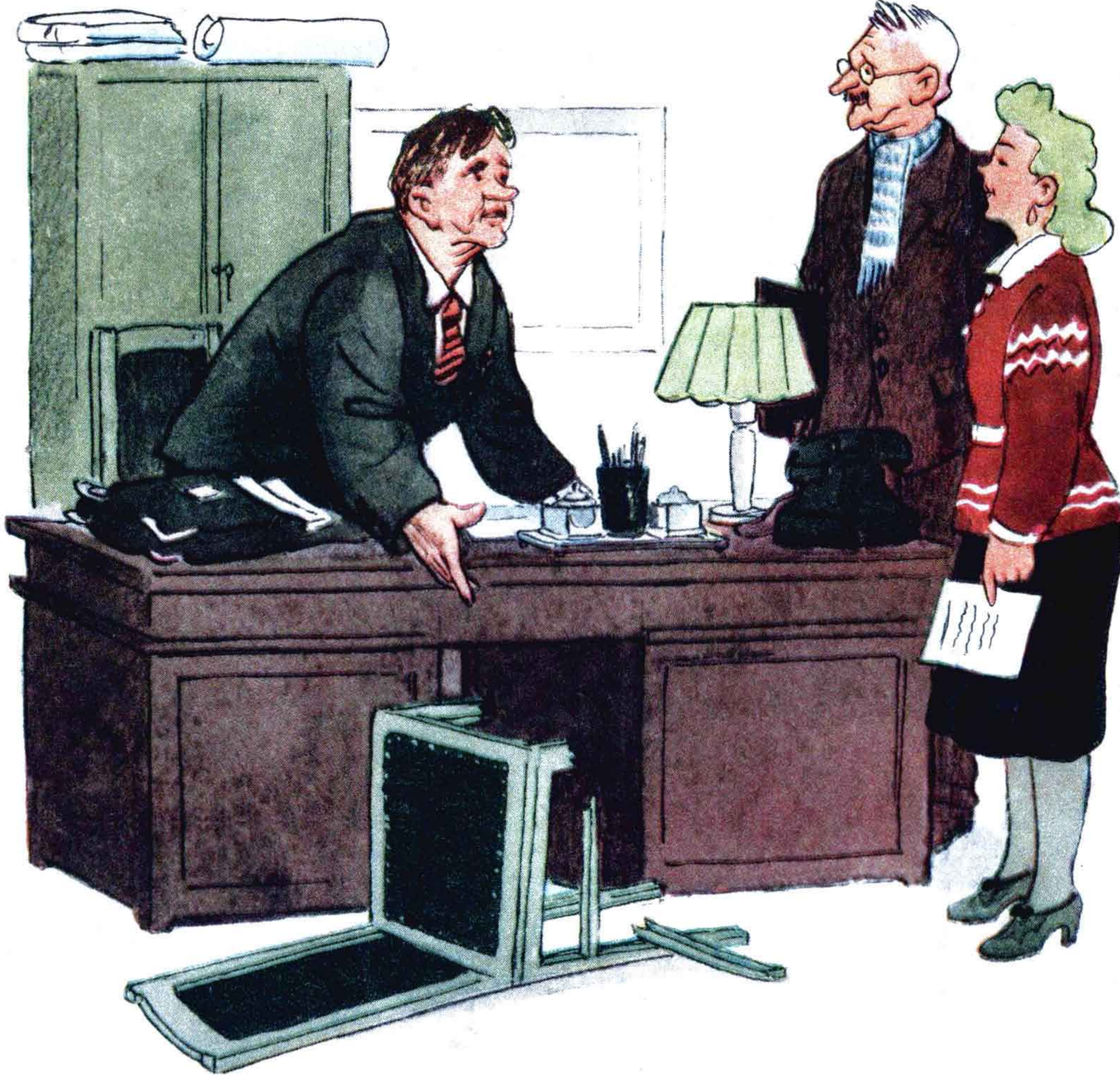
— Не знаю. Я їх щось іще тверезими не бачив...

БІЛЯ ПОРТРЕТА КОХАНОЇ...

У багатьох країнах вже почалося збирання підписів під Зверненням Бюро Всесвітньої Ради Миру про заборону атомної та водневої зброї.

Мал. Л. БОЙКА

— Я просив покликати столяра, а ви бухгалтера викликали.
— Так у нас же посаду столяра бухгалтер обіймає.

НЕБЕЗПЕЧНІ ХИТРОЦІ

На багатьох будинках міста Львова дахи — як решета. Пильнуй, чоловіче, якщо тебе доля під таким дахом поселила! Правда, львів'яни кажуть, що з дощем вони ще сяк-так можуть миритися. Дощ прошумів, воду в ночви і каструлі зібрано, і знову почуваєш себе добре. А от сніг — так той дощукає. Він дах покриє, а потім потихеньку тане, а вода з горища у квартири просочується. І капає вдень, капає вночі...

Ось ми на Гвардійській вулиці, у будинку № 18. Заходимо в квартиру № 10. Від дощових і снігових вод покоровився паркет. Слідом за паркетом почали облазити та обсіпатися стіни. Зіпсувалися меблі. Телефон — і той замовк, бо на нього, як з ринв, лилася вода.

Була в будинку комісія Червоноармійського райжитлоуправління. Треба віддати належне членам комісії — вони ласкаво і докладно пояснили мешканцям будинку, чому їм лється вода на голову. Та з тим і попрощалися.

Торік кербуд взявся було рятувати будинок. Пробив дірку з горища на критий балкон. Полилася після цього вода з даху на горище, з горища на балкон, а вже з балкона пішла по стіні вниз. Весною личкування на фасаді в багатьох місцях обвалилося.

Можна сказати, що кожен третій будинок на Гвардійській вулиці в такому ж стані, як будинок № 18. Та хіба тільки на Гвардійській зимою з дахів сніг не скидають, а влітку дахів не ремонтують? У Львові й на інших вулицях вода заливає мешканців горішніх поверхів.

Мимоволі пригадалася нам стара приповідка.

Один пан заховався від дощу у заїжджому дворі, але змок там до нитки, бо дах був дуже дірявий. Почав той пан гримати на господаря двору, чому він дах не полагодить. «Як же його лагодити, — сказав господар, — коли такий дощ періщить?» — «Дурню! — закричав пан. — Лагодь тоді, як дощу нема» — «А навіщо ж його тоді лагодити, адже не тече!» — відповів хитрий господар.

Чи не так само хитрують і господарі міста Львова?

Л. ГРОХА.

Перецьниця

ЗАЛІЗНА ЛОГІКА

Автомашина — залізна, але й вона з часом вибивається з сил. Коли в Чернігівському обласному управлінні Головвторчормету з ладу вибули дві машини, їх завантажили ще вісьмома несправними моторами і відправили на капітальний ремонт в м. Гомель, Білоруської РСР.

Чому саме туди?

А тому, що до Гомельського авторемонтного заводу нам найближче: всього 100 кілометрів. Зрозуміло, що і командировочні витрати на осіб, які супроводжували машини на ремонт і з ремонту, були порівняно невеликими — 320 крб.

— Незаконні витрати! — раптом запротестував Чернігівський міськфінвідділ. — Забороняємо ремонтувати машини за межами республіки. Це завдає шкоди державі...

Пізніше, коли знову треба було ремонтувати автотранспорт, ми вже не стали порушувати букву фінансових законів. Одержавши наряд на Дніпропетровський завод, розташований, як відомо, не за межами республіки, ми повезли туди і (одну) машину. А коли вона вернулася з ремонту, підрахували, що командировочних шоферів виплатили 1513 крб.

На цей раз працівники міськфінвідділу ніяких претензій нам не пред'являли. Все — правильно, все — по-їхньому. А коли так, значить, про якусь там шкоду, заподіяну державі, й мови бути не може.

— А де ж логіка? — можуть спитати.

Кому потрібна логіка, хай не шукає її в Чернігівському міськфінвідділі.

В. ДРОЗД,
головний інженер Чернігівського управління Головвторчормету.

ПРО ТИХ, ЩО РИЮТЬ

Ходить у Херсоні така легенда.

Вирішив якийсь голова виконкому міської Ради т. Бондар оглянути околиці міста. Під'їхав до вулиці Перекопської, вийшов з машини і запитав якусь бабусю:

— А скажіть мені, будь ласка, як пройти на вулицю Дем'яна Бедного?

— Ой, бідний ти, бідний, — заголосила бабуся. — Що з тобою буде, синочку?

— Чого бідний? — здивувався голова. — Чого це ви мене оплакуєте?

— Та як же мені не плакати? — захлипала бабуся. — Шкода тебе, чоловіче добрий. Підеш ти прямо — об каміння ноги поб'єш. Підеш наліво — в траншею попадеш... Підеш направо — в грязюці загрузнеш...

— Чого ж це у вас такі дороги страшні?

— Та вони були колись непогані. А весною, торік ще, приїхали ті, що землю риють, — все перекопали, переорали, переколували... Ой, що ж тепер з тобою буде? — знов затягла своєї стара.

Але з товаришем Бондарем нічого не трапилось. Він сів у машину і покотив спокійно до виконкому...

Не трапилось поки що нічого і з тими, «що землю риють», як їх назвала бабуся.

Херсонські водопровідники й каналізатори продовжують нівечити вулиці, руйнувати міські шляхи, ламати тротуари. Виконком міської Ради давньенько виніс спеціальну постанову: «Про заходи запобігання руйнуванню міських шляхів».

Але ніякого запобігання не помітно.

Руйнування триває...

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Далеко звідсіля до комбінату побутового обслуговування?

— Далеченько, він аж в обласному центрі.

Мріяшки

(СЦЕНКА З ЕМІГРАНТСЬКОГО ПОБУТУ)

Лондонський Гайд-Парк. Мряка. На лавці підстаркувата дама з парасолькою читає газету «Трибуна люду»^{*)}. Панок, старіший віком, теж з парасолькою підходить до лавки, сідає. Нахиляється до сусідки під парасольку, довго придивляється, підскакує.

ВІН. Пробачте...

ВОНА. Прошу...

ВІН (переконавшись). Та, ні! Що за зустріч... Пані Лялю! Мені відразу так здалося, але я не був певний... Пані не впізнає мене?

ВОНА (впізнаючи). Пан Томцю, слово честі... Тобто, вибачте... пан міністр.

ВІН. Для пані — завжди Томцю. Ласкаво прошу ручку, пані. Ні, ліву. Як колись.

ВОНА. Непоправний... лівша...

ВІН. А пані — непоправно чарівна. І ані на крихітку не змінилася, ані на крихітку. А скільки років минуло...

ВОНА. Кому потрібні ці підрахунки? Мужчини завжди люблять підраховувати. У всякому разі, коли ми бачилися востаннє, я й на думці не мала, що розмовляла з майбутнім міністром!

ВІН. З колишнім, пані Лялю, уже з колишнім. Якихось там два місяці. Знаєте, пані, політичні інтриги, фракції, кліка.

ВОНА. Шкода, а я прочитала про це в газеті і дуже пишалася.

ВІН (показує на «Трибуну люду»). Чи не в цій, бува?

ВОНА (сміється). Жартун! Пан анітрохи не посерйознішав!

ВІН (показуючи на газету). А оце — звідки в пані?

ВОНА. З Польщі. Сестра надсилає.

ВІН. О, пані має там сестру?

ВОНА (скоромовкою). Тільки зведену.

ВІН. Що ж вона, бідолашна, там робить?

ВОНА. Пан ніколи б не догадався. Працює! Вона — архітектор, будує для різних там ДОКП, ПЗВС***) чи для якихось інших чотирьох літер. Крім того, вона викладає, раціоналізатор і бозна-що ще...

ВІН. Ну то вона, принаймні, заробляє великі гроші.

ВОНА. Де там! Вони там тепер не заробляють гроші, а виробляють якусь норму. І ще вона пише мені, що дуже щаслива і знає, для чого живе. Мій покійний чоловік завжди вважав, що в неї не всі дома й що їй буде погано.

ВІН. Облишмо це, пані Лялю. Хай краще пані розповість що-небудь про себе. Що чувати в пані? Що пані поробляє?

ВОНА. Нудьгую, пане Томцю. І мокну, як пан бачить. Нудьгую й мокну. У нас там, у Польщі, сохли з туги за Парижем, за Лондоном... А тут, у Лондоні, мені, мабуть, нічого боятися, що з туги за Польщею я розсохнусь і розсіплюся, як балія...

ВІН. Ваша правда, пані. У цих англійців дуже діряве небо: ллє, сиплє. Постійний туман — як сказало б Польське радіо.

ВОНА. То, виходить, пан слухає?

ВІН. А пані читає?

ВОНА. Для мови, тільки для мови, пане Томцю. Щоб не забути!

ВІН. І я теж — тільки для мови. Так, так... А що поробляє пані чарівна донечка-медичка?

ВОНА. Заробляє.

ВІН. У своїй клініці?

ВОНА. Майже. Чистить картоплю, але в дуже елегантному дієтичному ресторані. А як панів одинак, інженер, якщо не помиляюсь?

ВІН. О, моему хлопцеві просто пофортунило. Він з ранку до ночі не виходить з салонів.

ВОНА. Хіба панів одинак тепер дипломат?

ВІН. Ні, натирає підлоги.

ВОНА. Бідненький!

ВІН. Дорога пані Лялю. Краще хай наші діти натирають підлоги й чистять картоплю в Лондоні, ніж там...

ВОНА. Так, так, щоб вони там робили з своєю освітою, культурністю і добропристойністю. Та й від нашої Польщі там нічого не залишилось, абсолютно нічого. Наші палаци в маєтках поперетворювали на якісь клуби, читальні, а наші будинки поперетворювали й поперетворювали так, щоб ми, повернувшись, не впізнали, де чий. Недавно я розпитувала в одного приїжджого з Польщі про свій будинок на Маршалковській... А він сказав мені, що на місці мого будинку тепер стоїть ліхтар. Жак!..

ВІН. Ах, хай пані нічого не говорить мені про нашу Варшаву, бо я заридію... Що вони зробили з цього чарівного міста. Це ж варварство — ні «Адрії», ні «Землянської»...*)

ВОНА. Гірка правда, пане Томцю. Навіть старці під костьолами не стоять, кокоток на Новім Святі**) не видно, самі тільки більшовики та більшовики (втирає хусточкою очі).

ВІН (також непомітно витер сльози). Не впадайте в розпач. Та для цього й підстав немає. Іще — місяць, іще — два, й ми повернемося — і все стане на своє місце.

ВОНА. Так, так... та чи певно це?.. За місяць, за два?

ВІН. Але ж, дорога пані, так ухвалив наш уряд, ще коли я засідав у кабінеті міністрів у сорок восьмому році. Це як за кам'яним муром.

ВОНА. Я дуже рада, що зустріла пана. Пан так уміє підносити настрої. Пан завжди робив мені тільки добро.

ВІН. Я завжди тільки й мріяв, щоб мені дозволили... Хіба пані не пам'ятає?

ВОНА. Облишмо, пане Томцю. Ми вже обоє в літах, у нас дорослі діти... не треба.

ВІН. Пані Лялю, у мене виникла думка...

ВОНА. Слухаю, пане Томцю.

ВІН. Нам не повезло, програли ми нашу молодість. Зате наші діти... Хіба вони не змогли б здійснити того, про що ми колись з вами мріяли?

ВОНА. Не розумію.

ВІН. У пані — чарівна донька на виданні, у мене — пристойний син. Чому б нам не поженити їх?

ВОНА. Прошу пробачення, але якщо пан сказав це серйозно...

ВІН. Якнайсерйозніше!

ВОНА (холодно). Що б нас не зв'язувало в минулому, дорогий пане Томцю, але я вимушена категорично відмовити вам.

ВІН. Але чому, пані Лялю?

ВОНА. Я б не хотіла образити пана, але син пана, на жаль, не підходяща пара для моєї доньки.

ВІН. Не розумію. Тільки-но пані сама сказала, що її донька чистить картоплю!

ВОНА. Поки що. Але панові треба знати, що в моєму маєтку, який тимчасово зветься «державне господарство», я маю велику череду чистокровних корів...

ВІН. О!

ВОНА. І биків, прошу пана, і биків. А також велику молочарню, що доставляє кооперативам 2000 літрів молока, 500 кілограмів масла і 250 кілограмів високогатурного сиру. Хай пан додасть до цього 400 гектарів орної землі, на якій працюють 250 хлопів і яким держава дала трактори, комбайни та інший різний сучасний інвентар, і пан погодиться, що моя донька є одною з найбагатших наречених у Польщі. Якщо пан не вірить мені на слово, то прошу... (витає з сумки пачку газет). Тут є все для пана, чорним по білому...

ВІН. Вірю, пані Лялю, вірю без доказів. І дуже радий. Це буде чудесна пара.

ВОНА. Тобто?

ВІН. Пані слід було б знати, що за два роки до початку війни я придбав велику ділянку землі у Варшаві. Тепер на цій ділянці виростало велике підприємство. Я володію першим у Польщі автомобільним заводом. На моему заводі працюють сотні робітників і десятки видатних інженерів. Ми випускаємо автомобіль особливої марки — «Варшава», і наша виробнича потужність невпинно зростає. План минулого року був перевиконаний. Мій завод посідає перше місце у змаганні. Погодьтеся, пані, що за таких обставин мій син має право претендувати на руку найбагатшої панянки.

ВОНА. Чого ж пан мені одразу цього не сказав? Я давно читала про автомобільний завод у газетах... Але я не знала, що завод належить пану.

ВІН. Отже, згода, дорога пані Лялю?

ВОНА (схвильовано). Згода...

ВІН (цілує її руку). Дякую. Тепер нам тільки залишається призначити день весілля.

ВОНА. Про це слід подумати, пане Томцю... Чи зараз, чи може зачекати отой місяць, два? Ах, як би це було чудесно, коли б молоде подружжя після вінчання в соборі святого Яна та після весілля у «Брістолі» пустилося б у шлюбну подорож на власній «Варшаві» до власного пегееру!*)

ВІН. Як би це було чудесно!..

З польської переклав
А. ПІСОЧЕНКО.

*) «Трибуна люду» — орган ЦК Польської об'єднаної робітничої партії.

***) Скорочені назви установ Народної Польщі.

*) Назви колишніх ресторанів.

***) Район Варшави.

*) Пегеер — ПГР — «паньство́ве господарство рольне» — назва державного господарства в Польщі.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Стометрову відстань спортсмени вважають короткою дистанцією. Вони кажуть, що треба трохи більше дев'яти секунд, щоб подолати її.

Зовсім іншої думки керівники станції Липовець. Вони твердять, що для цього потрібно принаймні кілька років.

Розсуди, друже Перче, хто тут правий? Справа в тому, що станція Липовець, Одесько-Кишинівської залізниці, обслужує два райони Вінницької області — Липовецький й Іллінецький. Однак, телефонного зв'язку з районами станція не має, хоч за сто метрів від неї міститься районна філія зв'язку з телефонним комутатором.

Тож не дивно, що вагони, які прибувають з вантажем для місцевих колгоспів і організацій, простоюють десятки годин. Про надходження вантажів адресатів повідомляють поштою.

Те, що керівники станції Липовець не спортсмени, ми розуміємо. А от чи розуміють вони самі, які з них небалі керівники?

А. СТЕПАНЧЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Кинь промінь світла на одну неясну справу. З'ясуй, чому наша місцева промисловість не випускає стекол до ліхтаря «Летуча миша».

Цей ліхтар — незамінна річ на тваринницькій фермі. Але тількино розіб'ється скло — ліхтар доводиться викидати. Запасних стекол, як мені достеменно відомо, ніде не можна дістати — навіть у столичних магазинах.

Проконсультуйся, Перче, з Міністерством місцевої промисловості УРСР та з Укоопспількою і порадь, будь ласка, нашим тваринникам: як зробити, щоб «Летуча миша» так швидко не вилітала на смітник.

Л. СЕРГЄЄВ,
голова колгоспу.

Колгосп ім. Хрущова,
Пробіжнянського району,
Тернопільської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Я не поет і тому розкажу тобі байку прозою.

Котилися залізницею дві бочки. Великі залізні бочки, ті, що цис-

тернами називаються. Одна покотилася далі, а другу зняли з платформи на станції Павлши. Прислано ту бочку для Млинівської МТС.

Оглянули її млинівські керівники і зраділи:

— Хороша тара! Буде в чому пальне зберігати...

Потім приїхали робітники, відтягли бочку на кільканадцять метрів від станції та й покинули біля дороги.

І ось уже з півроку лежить вона серед степу, іржавіє, пропадає...

Мораль цієї правдивої байки, Перче, така. Коли ти почуєш, як директор Млинівської МТС вигукне: «Ми уміємо берегти кожну державну копійку!» — не вір йому. Знай, що подібні заяви в його устах «звучать», як гуркіт порожньої бочки з відомої байки Крилова.

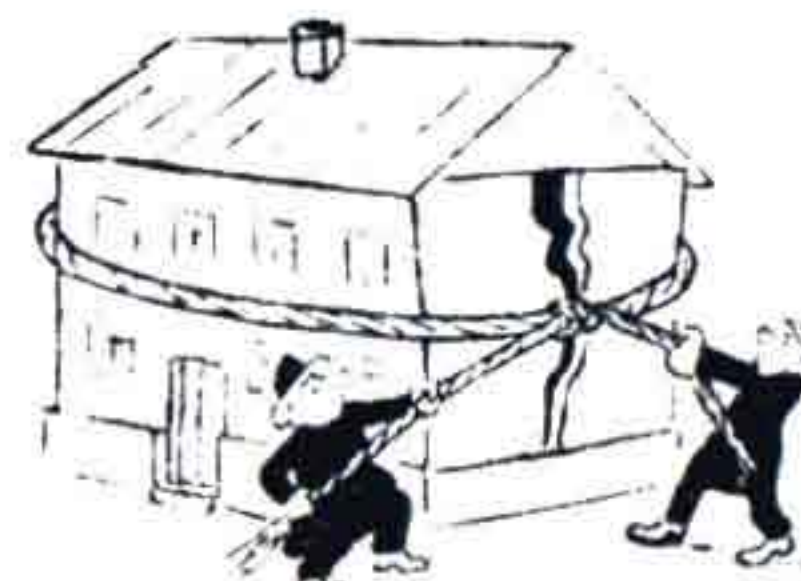
Ф. ТАБАЛОВ.

Онуфріївський район,
Кіровоградської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Нарешті, можемо тобі похвалитися: будівельно-монтажне управління № 1 тресту «Укрхарчпромбуд» закінчило у нас, на Житомирському консервному заводі, будівництво овочесушильного цеху, заводського димаря і восьмиквартирного житлового будинку.

Звичайно, можна було б димар уже випробувати і дім заселити, і цех пустити, — та на заводі стали деякі непередбачені дрібниці: брак, який приймальна комісія виявила в овочесушильному цеху; тріщина в 15 сантиметрів завширшки від даху до фундаменту — в стінах житлового будинку; така ж тріщина, але трохи вужча і значно довша — в димарі.

Воздай, Перче, належне нашим заповзятим підрядникам, проспівай їм славу. Сам же бачиш, що працюють вони — аж тріщать!

І. ЦЕМЕРОВ — голова завкому,

М. СОКОЛОВ — секретар парт-організації.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Був недавно у колгоспі ім. Фрунзе ставок. А на тому ставку стояв млинок. Добре було тоді! У млині колгоспники мололи борошно, у ставку рибу ловили.

Та сталося лихо: почала гребля потихеньку воду пропускати. Вода у ставках, як відомо, — тиха, але й з нею жартувати не можна: вона теж уміє рвати греблі. Колгоспники до голови т. Смика:

— Не гаймо часу. Давайте гатити!

Привезли ліс, зібралися греблю лагодити. Але на той час в колгоспному бюджеті, на лихо, велика дірка з'явилася. Довелося ліс продати, щоб залатати її.

Минуло трохи часу. Знов купило правління ліс для греблі і знову... продало. Поки отак продавали та купували ліс, переливаючи з пус-того в порожнє, навіть воді набридло ждати: рвонула вона серед літа і подалася до моря.

Зібралося наше правління разом з головою і затягло на засіданні сумної та журливої:

— Ні ставка, ні млинка... Підвела нас стихія!...

Ох, і підвела ж!

В. ВОЛОВИК.

Кролевецький район,
Сумської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Пишемо тобі цього листа, а під вікнами у нас і шумить, і гуде, і дрібен дощик іде. Гуркочуть мотори, гудуть сирени, періцють дощ з брандспойтів, якими ремонтники обмивають автомашини...

Кипить робота в гаражі під стінами гуртожитку Київського інженерно-будівельного інституту.

Гараж збудовано всупереч найелементарнішим санітарним і протипожежним нормам. Відповідні організації винесли рішення, щоб перенести гараж в інше місце. Але ж рішення не виконується, бо це гараж виконкому Київської обласної Ради, а голова облвиконкому т. Стафійчук ніяк не хоче поступитися своїми вузьковідомчими інтересами перед загальногромадськими.

Про цей гараж двічі писала республіканська преса. Голова виконкому обласної Ради газети читає і мовчить. А робота в гаражі кипить...

Через це кипіння у нас, студентів, голова вже «варити» не хоче!

РАДА СТУДЕНТСЬКОГО
ГУРТОЖИТКУ (8 підписів).

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Безтурботні клопоти» (Перець № 1) розповідалося про те, що в Тупичеві занедбано культурно-масову роботу. Як повідомив секретар Чернігівського обкому КП України т. Шевчук, бюро Тупичівського райкому КП України визнало критику правильною і вжило конкретних заходів до ліквідації хиб у роботі районного Будинку культури й до покращення благоустрою райцентра.

★ Третій рік триває будівництво Будинку культури в селищі Булдинського заводу будівельних матеріалів. Про це в № 2 журналу було вміщено листа редактора заводської газети т. Новицького.

Заступник голови виконкому Одеської обласної Ради т. Карюков повідомив редакцію, що заводський Будинок культури буде закінчено і здано в експлуатацію в II кварталі 1955 року.

★ У листі, що надійшов до Перця, розповідалося про незаконні дії інструктора Нижньо-Сірогозького райкому партії (Херсонська обл.) Попова А. В. На прохання редакції, бюро Нижньо-Сірогозького райкому партії розглянуло питання про Попова, винесло йому догану і зняло з посади інструктора райкому. Бюро райкому також запропонувало Попову повернути колгоспові незаконно взятий шифер.

★ Редакція одержала листа з м. Болехова, Станіславської обл., про аморальну поведінку члена партії Маркова С. В. При перевірці факти, наведені в листі, повністю ствердилися. Маркова С. В. з партії виключено.

★ Директор Помічанського елеватора Баден (Кіровоградщина) не забезпечив зберігання державного хліба, неправильно добирав кадри, не дбав про зміцнення трудової дисципліни. Про це редакція одержала листа з Помічної. Як повідомила Українська республіканська контора «Заготзерна», всі факти, наведені в листі, ствердилися. Бадена з роботи знято.

★ Робітник Слов'янського будівельного управління № 2 будівництва каналу «Північний Донець — Донбас» Калюжний поскаржився Перцеві на погане побутове обслуговування робітників будівництва. Як повідомив завідувачий відділом будівництва та будматеріалів Сталінського обкому партії, факти ствердилися. Для доставки робітників на роботу та для поліпшення медичного обслуговування виділено спеціальний автобус і санітарну машину. Поліпшено роботу продовольчої крамниці.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (305) (на українському мові). Підписано до друку 14.III. 1955 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 03489.

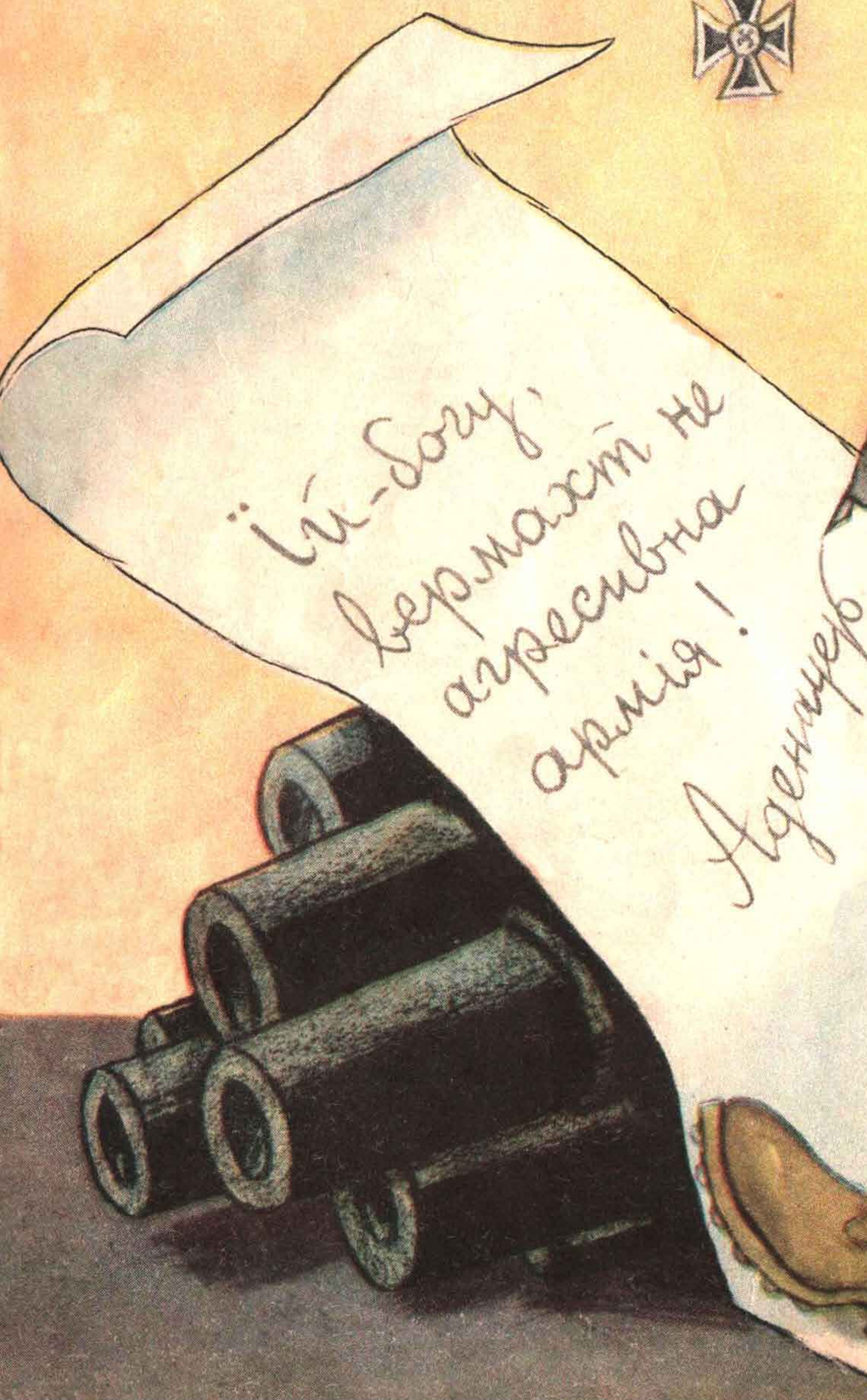
Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 951. Тираж 125 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества : [pereg-ua](http://pereg-ua.com)

КОЛИ СМІЮТЬСЯ МЕРТВІ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА